

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 96:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af det økonomiske grundlag for Dannerhuset som tilflugtssted for voldsramte kvinder og børn.

Af Ruth Olsen (SF) m.fl.
(Fremsat 8/2 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Mange af de mest spændende nydannelser på det sociale område er skabt på privat initiativ, og de forskellige krisecentre, vi nu ser ude over landet, er netop et eksempel på et privat initiativ, der har skabt udvikling på et område, hvor der var brug for en styrket indsats.

Rent formelt ligger det sådan, at krisecentre kan etableres efter bestemmelserne i bistandslovens § 105 enten af en amtskommune eller som en selvejende institution med driftsoverenskomst med en amtskommune.

Finansieringen af krisecentre sker således, at staten refunderer 75 pct. af disse udgifter, mens amtskommunerne – og det vil også sige København og Frederiksberg – kun skal afholde de resterende 25 pct.

Loven er altså klar nok, og også det økonomiske grundlag er set med kommunale øjne positivt, men det er som bekendt ikke lykkedes for kvindecenteret og Københavns kommune at blive enige om vilkårene for

indgåelse af en sådan overenskomst efter § 105.

Der er jo forskellige centre ude over landet, og oplysninger fra disse synes at pege på – måske tør jeg ikke udtale mig for sikkert på nuværende tidspunkt – at centrene kan fungere bedre i et direkte samarbejde mellem private og kommunerne i stedet for nødvendigvis at være et amtskommunalt ansvar.

Under alle omstændigheder har vi i socialministeriet godkendt en forsøgsordning efter bistandslovens § 135 b – den er godkendt i Vejle amtskommune – og der er etableret 4 centre for voldsramte kvinder i henholdsvis Vejle, Horsens, Kolding og Fredericia. Disse krisecentre er selvejende institutioner, og de modtager et tilskud fra Vejle amtskommune og fra den pågældende beliggenhedskommune. De drives kollektivt af et antal frivillige, forsøgsperioden er 3 år, og derefter skal man indgive en beretning om forsøgets administrative, juridiske og socialpolitiske virkninger og selvfølgelig også om, hvorledes borgerne har reageret på forsøget.

Jeg har netop ønsket undervejs at følge dette forsøg, og derfor har jeg bedt om løbende at få en vurdering af det, således at vi på baggrund af disse indberetninger løbende ikke bare kan se, hvordan det går, men også vurdere, om der skulle være behov for et ændret lovgrundlag.

For så vidt angår Dannerhuset har socialministeriet udvirket, at der af tipsmidler og overskuddet fra ønskekoncerterne er ydet et engangsbeløb til kvindecenteret i 1982, 1983 og 1984. Kvindecentrenes initiativer er helt på linje med regeringens almindelige ønske om at inddrage frivillige ressourcer i det sociale arbejde netop som et supplement til det offentlige system, samtidig med at der derved bliver tale om en større selvaktivitet og et større ansvar.

Socialministeriet her imidlertid ikke mulighed for løbende at yde tilskud til selve Dannerhusets drift. Jeg mener sådan set heller ikke, at staten bør træde til, blot fordi det drejer sig om Dannerhuset. Baggrunden er jo den, at der ude over landet en 13-15 steder netop er etableret et arbejde på kvindecentre, der ikke adskiller sig fra det arbejde, der bliver udført på Dannerhuset. Derfor må i den øjeblikkelige situation krisecenteret på Dannerstiftelsen lige så vel som de andre krisecentre søge etableret et samarbejde med